

sarnast keige ma-ilma pāivil posse olnud. Temma andis kāsfo, et keik rigi ollamad omma hōbbe ja fuld rabha piddid funninglikko rahvakambri toma ja siid selle wosto jālle hārja-nahhast tehtud rabbad, mis eest nemmad mūid ja otsid ja, ommad freno maksud maksid.

Kui fuld ja hōbbe rabha wahhetominne wāh-hemaks jāi ja nimaks ennam seddag i ei tulnud, siis ei tabinud temma weel uskuda, et selge rabha nenda otsas olli. Kuriage ei woinud temma sedda arro sada, kās rabwa kāes weel rabha olli. Siis kotsus sedda übhe komwala nōuga järrele. Temmo laekis ommast tallist keige parema hobbose turro peāle wia ja übhe fuld tuffati eest — 3 rubla meie rabha järrele — müa paaskuda, nenda, et segi temma komwalast nōust orro ei piddand sama; agga keslegil ei olnud ni paljo selget rabha. Wimaks tulli üks noor mees ja osts selle hobbose ja maksis übhe fuld tuffati. Noormees, kelle himmo wāgga selle illusa hobbose peāle kās, olli poolja aeda läinud ja omma issa houda lohti kiskunud ja omma issa suust fuld tuffati ärra wōtnud, mis temma näinud emma issa hammaste wahhele

pannewad, fui issa houda widi — muidogi ebbausso kembe pārrast.

Kui funningos sedda kulis, mil kõmbel noormees selle rabha sanud, jättis temma sedda rabha kuso mahha ja jāi nüüd uékuma, et rahval rabha ei olnud.

Migi ollamattel on se üks keik, mis rabha nende kāes liikumas on, fui üllem wallitsus sedda wālja annab ja jālle wasto wōttab, olgo fuld ehl nobk.

Kül rabba! rabba! ilma ma
Weel praego hüab ifla fa:
Keik on je sada rabba eest,
Saab mönni naest ja mönni meest
Ja muud, mis Jummal ilma loob,
Se armas rabha koffo toob. —
Taal agga fa on omma wigga:
Ei pikkendä ta rabwa igga,
Ei anna terwist, rabbo-meelt,
Wiib monda ärra ello teelt
Ja figgitab fa laddedust
Ja pettust, abnuist, tiggedust,
Et wiibha-waenus wennad, ööd
Siin ellawad weel pāwad, ööd
Ja sōbrad, naabrid lähwad fa
Siit surma houda maggama!